

GLASILO NEZAVISNE DELAVSKE STRANKE JUGOSLAVIJE

Škafja vsak četrtak. — Uredništvo in upravnništvo: Karl Marksa (preje Turjaški) trg št. 2, prilličje. — Naročnina za mesec 6, četrtletno 18 Din. — Dopisi se ne vračajo.

Štev 8.

LJUBLJANA, četrtek, 14. februarja 1924.

Leto II.

Radičevci v Beogradu.

Ze v zadnji številki »Glas Svobode« smo poročali o usvarjanju opozicionalnega bloka klerikalcev, Radičevcev, muslimanov in demokratov proti radikalskemu režimu.

8. januarja so prišli v Beograd delegati Radičeve »Hrvatske republikanske seljačke stranke« (RRSS), da se pogajajo s poedinimi političnimi grupami glede nastopa proti radikalskemu režimu, proti sklenjeni pogodbi z Italijo itd. Razgovarjali so s klerikalci, demokrati, muslimani in Proličevim pristašem Momčilo Ivaničem. Radičevci se niso sicer navezali na noben klub ali skupen blok z omenjenimi strankami za srmo-glavljenje radikalskega režima je skoro gotova stvar. Radičevci so pripravljani ili v parlament. Glede vstopa Radičevcev v novo vlado se delegati niso izjavili jasno, temveč so dejali, da se Radičevci še niso nikdar držali ministrskih stolov in da je vprašanje njihovega vstopa v vlado še daleč. Radič je izjavil: V zadnjem času sem nekolikokrat govoril z delegati Hrvatske seljačke stranke, ki so me informirali o pogajanjih z demokratsko stranko za sestavo opozicionalnega bloka. Ker so ta pogajanja dovedla do ugodnega rezultata, je bilo sklenjeno, da poslanci moje stranke sodelujejo na sejah parlamenta in da skupaj z drugimi opozicionalnimi strankami prepričajo ratifikacijo pogodbe z Italijo in da hkrati s tem srmo-glavijo tudi Pašičevo vlado. Poskrbelo se je tudi za to, da se po padcu radikalskega kabineta sestavi taka vlada, ki nam bo po volji in ki bo razpolagala z močno večino v parlamentu. Ali bomo tudi mi stopili v to vlado, ali se bomo omejili samo na to, da vlado podpiramo, o tem se ne da še ničesar reči.

Po vseh teh vesteh moremo torej računati s skorajšnjim padcem radikalske vlade ali s tem, da Pašičeva vlada demisionira še pred pripravljenim nastopom opozicionalnega kluba.

Kaj ima pričakovali delavski razred od eventualne nove vlade, v kateri bi sedeli demokratje, klerikalci, muslimani in morda tudi Radičevci? Kaj bo naloga take vlade? Po izjavah opozicionalnega kluba bi ta vlada rešila srbsko-hrvaško-slovensko vprašanje s tem, da bi tozadevno izpremenila centralistične določbe vidovdanske ustave. Opozicija nih z eno besedo ne omenja odprave Zakona o zaščiti države, ne omenja nih z eno besedo zboljšanje delavske zakonodaje, uvedbo združevalne, tiskovne in slakovne svobode delavcev in nameščencev. Ta vlada bi imela rešiti torej samo spor med srbsko, hrvaško in slovensko buržuazijo napram interesom buržuazij, ne delavca in kmeta. Taka vlada bi pomenjala sporazumno vlado celokupne jugoslovanske buržuazije proti delavstvu.

Kakšno stališče naj zavzame delavski razred v taki situaciji? Ali naj stoji prekrižanih rok? Nikakor ne. Proletariat ima aktivno posegati v politični razvoj in skušati izkoristiti spore med buržuazijo, med poedinimi meščanskimi strankami v svojo korist. Proletariat mora započeti energičnejši boj proti vsem izjemnim prodelavskim zakonom, za svobodo združevanja, tiska in štrajka.

Vlada, sestavljena iz gori omenjenih opozicionalnih strank bi predstavljala brezdvomno tudi kontrarevolucionarno vlado, morda nič manj kontrarevolucionarno, kot je danes radikalska vlada — vlada oficirske bele roke in srbske buržuazije. Ta vlada bo nadaljevala kontrarevolucionarno politiko prejšnjih vlad jugoslovanske buržuazije in ne bo rešila nih nacionalnega vprašanja v korist delovnega ljudstva mest in vasi. Tu se bodo razkrinkali klerikalci s svojo avtonomijo, ki ne pomenja ničesar drugega, kot svobodnejše izkoriščanje delovne sile s strani slovenskih kapitalistov v sporazumu s srbsko buržuazijo. Meščanske stranke brez izjeme ne bodo rešile perečih političnih in gospodarskih vprašanj v korist delavca in kmeta, meščanske stranke ne bodo izvlekle monarhije SHS iz težke krize, ampak jo bodo še bolj poglobile. Naloga proletarskega razreda in njegove bojovne stranke NDSJ je, da povede v boj tudi množice revnih kmetov

proti bloku »opozicionalnih« meščanskih strank,

za delavsko-kmetjski blok, ki edini bo mogel prinesli izhod iz današnjega položaja.

Naloga razredno-zavednega proletariata je, da razblini med kmeli in nezavednimi delavci zadnje iluzije, ki so jih gojili napram malomeščanskim strankam, ki se združujejo danes z velekapitalistično in fašistovsko demokratsko stranko samo radi tega, da pridejo do vladinega korita.

Sedanji razvoj političnih dogodkov zahteva največjo budnost revolucionarnega proletariata. Kapitalisti se združujejo, poedine meščanske stranke ublažujejo svoje medsebojne interesne spore, da bodo v skupnem pohodu nastopale proti delavskemu razredu.

Razredno-zavedni proletariat bo moral mobilizirati še nezavedne množice delovnega ljudstva, da se bo zboljšal današnji neznojni položaj proletariata.

Anglija — sovjetska Rusija.

Boj med Francijo in Anglijo za gospodarsko in politično premoč v Evropi je prišel v nov štadij. Do pred nekaj tedni je morala Anglija v tem boju pretrpeti več občutnih porazov. Zasedba Porurja in pogodbe francoske veleburžuazije z nemškimi težkimi industrialci so bili zadnji uspehi francoskega imperializma. Premelena, izkušena angleška buržuazija osvaja najprej v diplomatični igri proti Franciji postojanko za postojanko. Čim bolj se posstrujejo nasprotstva med tema dvema kapitalističnima velesilama, tem vljudnejši je ton v oficielnem prometu vodilnih politikov Francije in Anglije. Po svojem nastopu je Macdonald pisal Poincaréju pismo, v katerem pravi: »Lahko smo odkrili in lahko brez sovražnošni branimo interese naših dežela. Na ta način bo sporazum več kot beseda in Francija ter Velika Britanija korakata lahko skupaj, da zopet uposlavita mir in gotovost Evrope.«

Z isto pristrčnostjo, ali ne brez ironije mu je odgovoril Poincaré. V praksi se izraža »pristrčnost« francoske politike v

mobiliziranju male entente, v dajanju velikih posojil svojim vazalnim državam za nabavo municije in drugih orodij imperialistične »mirovne« politike. Nič manjša »pristrčnost« angleške evropske politike se izraža v mobiliziranju premaganih evropskih držav in v tem, da je brez pogajanj, kar čez noč priznala sovjetsko Rusijo.

Angleška buržuazija ima bogate izkušnje ne samo v imperialistični svetovni politiki, temveč tudi na polju razrednega boja. Dolgo časa je bila Anglija voditeljica boja internacionalne buržuazije proti sovjetski Rusiji. Dokler je smatrala uničenje sovjetske republike za mogoče, je vodila ta boj. Tu se je angleška buržuazija vračunala. Sovjetske Rusije ni mogoče uničiti, vsak boj proti njej izziva odpor ne samo ruskih množic, temveč internacionalnega proletariata. Anglija skuša dobiti nazaj svoje močne pozicije v Evropi na drug način, z drugimi metodami. Ne proti sovjetski Rusiji, temveč z sovjetsko Rusijo namerava angleška vlada vplivati na stvarjenje gospodarskih razmer Evrope. Angleški kapital, nemška tehnika, ruske surovine — to naj bi bili temeljni silnega gospodarskega razvoja,

ki bi izpodkopal francosko premoč v Evropi.

Ne iz ljubezni do sovjetske republike, temveč na podlagi hladnega političnega preračunavanja je priznala Anglija sovjetsko Rusijo in upostavila z njo najtesnejše slike. Ali — če smemo tako reči — tragika kapitalističnega sistema je v tem, da izdalnejši ukrepi za okrepitev današnjega sistema takoj vzbudijo one sile, oziroma jih še ojačijo, ki izpodkopavajo ta sistem in ga končno uničijo. Poleg Italije je dokazala vlada najmogočnejše kapitalistične države, da ni danes več uspešna nobena politika proti ali brez ruske delavsko-kmetjske republike. Priznanje sovjetske Rusije bo okrepilo ne le samozavest ruskih delavcev in kmetov, temveč tudi proletarcev vseh kapitalističnih držav. Sovjetska vlada bo vedno, kot doslej, molirala nov razvoj evropske politike s stališča interesov delovnih množic. Kakor hitro bo zavzel boj med Anglijo in Francijo nove, nevarnejše oblike, bo sila evropskega proletariata sposobna, da izpremeni vsako imperialistično akcijo neposredno v svoje osvobojenje izpod kapitalizma in imperializma.

Vračanje rudarjev iz Vestfalske.

Da buržuazija ni v stanju konsolidirati narodnega gospodarstva, to dejstvo se od dne do dne bolj potrjuje. Pod konsolidacijo gospodarstva se razume zadovoljitev življenjskih potrebščin človeka. To je, da ima človeštvo potrebne hrane, obleke in stanovanja. V kolikor je človeštvo danes s temi tremi glavnimi življenjskimi potrebami zadovoljeno, občuti proletarski kot proizvajalni razred teh sredstev na svojih lastnih plečih. Često proletariat nima potrebne hrane, še manj obleke, da ne govorim o stanovanju, kojega proletariat sploh nima, in v kolikor ima stanovanje, je isto podobno pravcatim živalskim brlogom. Medtem ko buržuazija živi v izobilju in luksusu hrane, obleke in stanovanj, na drugi strani proletariat umira gladu in zmrzuje brez potrebne obleke in stanovanj. Buržuazija se valja v razkošnih vilah in palačah, proletariat, ki je usvaritelj teh vil in palač, pa umira in zmrzuje od pomanjkanja in mraza po železniških vagonih in živalskih brlogih. Razume se, da buržuazija v takem položaju, v kakršnem se nahaja, vedno trdi, da je gospodarstvo in država konsolidirana. Ako ima buržuazija dobro organizirano žandarmerijo, policijo in poleg tega še vojsko, katera zveslo čuva njene gospodarske interese, da ona mirno in v luksusu živi, da njen državni aparat, to je žandarmerija, policija in vojaštvo z nasiljem uduši vsak delavski pokret, tedaj smatra ona gospodarstvo in njeno državo za »konsolidirano«.

Bankrot tega gospodarstva občuti predvsem delavski razred. Zgoraj sem že navedel, da delavski razred umira vsled pomanjkanja glavnih htreh življenjskih potrebščin. Bankrotstvo kapitalističnega gospodarstva napreduje predvsem v industrijsko in s tem kapitalistično razvilih državah, kakor je na primer Nemčija. Pa tudi druge države niso daleč za Nemčijo ter bodo prej ali

slej tudi one sledile njej. Znaki bankrotstva se od dne do dne bolj kažejo. Svetovna vojna, katera je bila izbruh imperialističnih teženj kapitalizma, je zadala smrtni udarec kapitalističnemu gospodarstvu. Vsi poskusi zopetne upostavitve kapitalističnega gospodarstva in zadovoljitev proletarskega razreda po svetovni vojni so se izjalovili. Buržuazija, koje cilje je profit in ne življenjski obstanek in potrebe celokupne človeške družbe, ni v stanju, da zaposli delavski razred pri procesu proizvodnje. Vsled tega narašča armada brezposelnih od dne do dne, pa ne samo v industrijsko razvilih, marveč celo v agrarnih državah. Največja armada brezposelnih je pa danes v Nemčiji, kjer je politični in gospodarski kaos kapitalizma največji. V Nemčiji pa se nahaja tudi veliko število delavcev, jugoslovanskih državljanov, posebno v vestfalskem rudarskem revirju.

Razume se, da so vsled popolnega bankrotstva nemške buržuazije hudo prizadeli tudi delavci, jugoslovanski državljani. Vsled tega žele ti delavci (40.000 po številu), kakor poroča jugoslovansko časopisje, vrniti se v Jugoslavijo. Po poročilu meščanskega časopisja je jugoslovanska kapitalistična vlada nakazala za povrnitev teh delavcev v Jugoslavijo 300.000 Din podpore, to je za vsakega izmed teh delavcev po 5 Din. S 5 Din lahko pride po mnenju jugoslovanske buržuazije en delavec iz Nemčije v blaženo SHS državo. Zelo poceni, kajne? Pa ne samo to. V Nemčiji prejemajo li delavci neko malenkostno brezposelno podporo, od katere ne morejo živeti, za umrli je pa tudi preveč, kakor poroča isto buržuazno časopisje. V Jugoslaviji pa nih iste ne bodo potrebovali, ker še te malenkostne podpore ne bo, kase delavskih strokovnih organizacij pa tudi nih, da bi jih podpirale, kakor meni agent Nace Mihevc, ker jugoslovanska buržuazija ne do-

blažene SHS, čeravno je tukaj rojen in še nikoli drugje ni bil, kakor tukaj. Če pa se enemu posreči s pomočjo svojega konzularnega zastopstva ubraniti se naboru, tedaj se istega še na drug način hoče prisiliti, da bi služil militarizmu.

Ker imajo mnogi izmed teh delavcev svoje sorodnike na Koroškem, jih hočejo tudi od časa do časa obiskat. Pri tem pa seveda potrebujejo potnega lista ter so prisiljeni, da ga dobijo od svojega konzularnega in okrajnega glavarstva v Radovljici. Da pa dobijo dovoljenje za potovanje tja in nazaj, pa mora posameznik imeti potrdilo od županstva, da stalno tukaj stanuje. Drugače mu okrajno glavarstvo v Radovljici ne da dovoljenja za vožnjo nazaj. Seveda ima na občini posameznik opraviti z narodnjakom, **narodnim socialistom**, bivšim zvestim avstrijskim patriotom, po milosti božji gospodom tajnikom Potrato, katerega paševanje in modrost presega daleč avtoriteto gospoda gerenta Černeta. In ta veliki gospod Potrata tega potrdila ne da vsakomur, kdor ni jugoslovanski fašist. Seveda pride posameznik vsled tega v neprijetnost na glavarstvu, ker mu potem gospod komisar, bivši avstrijski Feldgendarm Stepišnik, hoče naložiti ponovno denarno kazen zaradi prekoračenja meje, čeravno še onstran meje dotičnik še nikdar ni bil. Potno dovoljenje pa da samo za potovanje tja. Seveda je posameznik prisiljen, da potem ostane tam onstran meje.

Drug slučaj pa je, da je delavec, koroški Slovenec, tukajšnji rojak hotel imeti dovoljenje za potovanje na Koroško v svrhu obiska svojih sorodnikov. Tozadnega potrdila, da stalno biva tukaj, gospod Potrata ni hotel dati. Ko pride na glavarstvo v Radovljico, se ga vpraša, kako pride on brez dovoljenja, oziroma vizuma v Jugoslavijo in se mu hoče naložiti denarna kazen radi prekoračenja meje. Ko dotični delavec dokaže s svojim rojstnim listom, da je tukaj rojen, se mu da vizum ter se mu zapove, da ima tekom enega meseca, ko izgubi vizum veljavo, delati prošnjo za bivanje v Jugoslaviji, v nasprotnem slučaju se ga izžene iz države SHS.

Na tak način hoče jugoslovanska buržuazija rešiti nacionalno vprašanje. »Koji nije dobar vojnik, neka ide preko granice.«

Jugoslovanska buržuazija, zakaj tako hinavsko zdihuješ po svojem časopisu za zavojevanimi brati, ko jih vendar sama z vsemi sredstvi tiščiš od sebe? Ali se zavedaš tega, da je v drugih državah na deset in deset tisoče delavcev naših državljanov in da bo vsled tega tvojega početja začela izvajati buržuazija dotičnih držav represalije, katere znaajo imeti grozne posledice? Kajti za vsakega inozemskega delavca, katerega se na ta način izžene, ti lahko tvoja sestra drugih držav vrne 20 domačih. Kaj boš počela z njimi, ko vendar niti za te, kar jih imaš, dosedaj nimaš ne dela ne kruha vsled tvojega kraha na gospodarskem polju? Izženi rajši Vranglovce in vprašaj nje, kam so pristojni!

Gospodje pri Pokrajinski upravi, počite gospe pri okrajnem glavarstvu v Radovljici, da nehajo s takim postopanjem z nedolžnimi delavci. Gospodu Potratu pa bo jeseniški proletarijat sam pri prihodnjih volitvah odločno povedal, da se s takim početjem ne strinja.

Pahle fraze nacionalizma padajo v vodo, pod krinko nacionalizma se skriva militarizem in nove vojne. Proletarijat, strni se v močne revolucionarne falange, da bodeš kos svoji zgodovinski nalogi. Rešitev nacionalnega in socialnega vprašanja je v tvojih rokah.

Živela svoboda delovnega ljudstva! Živelo osvobojenje narodov izpod imperijalističnega in militarističnega robstva v delavsko-kmetijskih federativnih republikah!

Jeseniški proletarec.

Dopis iz Dravske doline. — Ta sicer majhna dolina ima zelo važne industrijske kraje. Ze sedaj je tu vsakovrsna industrija, v bližnjem času imamo pričakovati še njen večji razmah. Z napredovanjem industrije bi morala rasti tudi moč in zavednost proletariata, a konslitalirali moram, da temu ni tako. Pogledimo si približno položaj delavcev v

Dravski dolini. — V Bistrici nad Mariborom je tovarna lesnih izdelkov, ki je v konjunkturni; a na zakon o zaščiti delavcev se prav nič ne ozira, delajo se nadure, proletarijat se brezmejno izkorišča. V Rušah je tovarna za dušik in druge kemične izdelke; tovarna je zelo moderno urejena. Je pa tudi izkoriščanje najmodernejše. Proizvajanje dušika je eno najnevarnejših opravil za človeško zdravje; naj omenim samo to, da se nabere na strehi, ki je na čelrtem nadstropju, po pol metra prahu, v delavnici ga je pa loliko, da komaj vidiš predse. Po izjavah zdravnikov bi se smelo delati največ 6 ur, a dela se po 8 do 10 ur dnevno neprestano. Ali ima mar podjetelje tako dovoljenje od »inšpekcije dela«? Po zakonu o zaščiti delavcev je nedopustno zaposlenje mladoletnih v takih podjetjih. A določbe tega zakona se izvajajo samo tam, kjer si to delavstvo z vztrajnim bojem pribori in ohrani. Za ta brezupni položaj je brezdomno v veliki meri krivo »Osrednje društvo kemičnih delavcev«, oziroma njegovi reformistični vodje, deloma pa tudi delavstvo samo, ker ne pomeče z birokrati, da bi si ustvarilo res bojovno razredno strokovno organizacijo. Tukajšnji orožniki pridno vršijo hišne preiskave pri zavednejših sodrugih, da bi jih oplasil v njihovem delu za razredno proletarsko stvar. V Rušah je tudi tovarna za poljedelsko orodje in tovarna za vžigalice, ki zaposluje 70 do 100 delavcev, ki so sramotno nizko plačani, delajo pa po 10 do 12 ur in še več. V Sv. Lovrencu je tovarna kos in srpov. Delavčev položaj je podoben onemu v gori omenjenem podjetju. Preidimo na Mulo, ki jo »Volkstimme« imenuje trdnjavo socializma. Kako izgleda v tej »trdnjavi«? Res je to industrijski kraj s pretežno večino industrijskega proletariata. Občina je v rokah »socialistov«. Da bi delali v občini po socialističnem programu, ne vidim niti malo. Meslo da bi se borili proti buržuaziji, se bore predvsem proti pristajšem revolucionarnega razrednega boja in NDSJ, katerim ne dovolijo »socialisti«, da bi govorili na shodu in povedali proletariatu resnico. Plače delavcev znašajo samo 10 do 24 K na uro, kljub temu, da je življenje na Muli v marsikaterem oziru dražje kot drugod. Takemu položaju so krivi socialpatrioti, ki hočejo na vse lopovske načine preprečiti enotno bojovno fronto proletariata in ki skrbje za to, da bi delavstvo ne spregledalo. Izmed mnogoštevilnih lesnih podjetij bi omenil parno žago (ki je last Norberta Minabecker) v Vuzenici, kjer se dela redno 11 ur dnevno, česlo pa po 14 ur in še več. A plača znaša komaj 10 do 15 K na uro. Kje so tu določbe zakona o zaščiti delavcev? »Zandarmenija, ki preganja delavce po zakonu o zaščiti države, zakaj ne zapre podjetnikov, ki delajo proti zakonu o zaščiti delavcev? Okrajno glavarstvo v Slov. Gradcu, ki tako vnelo skrbi za izvrševanje pridelavskih zakonov, ima zafisnjene oči za prolizakonita postopanja podjetnikov. To okrajno glavarstvo je bilo hitro pripravljeno, da zapre gosliho Stalcerju pod preležavo, da se v njej vrši komunistična propaganda. Vsa komunistična propaganda pa je obstojala, kakor se je dognalo, v tem, da je zahajal v to gosliho neki sodrug. — Položaj delavstva v Dravski dolini je torej zelo žalosten. Ali že se slišijo vedno pogostejši glasovi, že vstaja spoznanje, da je rešitev delavcem le v neizprosni boju proti kapitalu in reakciji. »Socialisti« mesto d abi delali za oživenje delavskega razrednega boja, ta boj le ovirajo in tiščijo mase v apalijo in brezbriznost za razredne interese. Prva zaupnišva revolucionarne delavske stranke NDSJ so ustanovljena. Led je prebit. Teško delo nas še čaka, ali kljub temu delamo pogumno naprej za prebujenje delavca in revnega kmela. Živel revolucionarni boj! Živela Neodvisna Delavska Stranka! Prolet.

Wintersberg (Belgija). — Usoda brezdomovinsva nas kot jesenski veter suho listje zanaša sem in tja. Da, sodrugi, rako je nam proletarcem v kapitalističnem družabnem redu. »Domovina« nas požene kot brezdomovinsko sodrgo v

svet, v blatu in snegu, za kruhom. To je mogoče samo v kapitalistični »domovini«, v sistemu brezmejnega zločinstva. — Sodrugil vprašajte me, ako mi ni težko pri srcu, ko sem se moral ločiti od vas v momentu, ko bi bilo enotno delo nas vseh najbolj potrebno. Sodrugil, mi smo revolucionarji in nas kol take diči posebno ena lastnost in ta je — brutalna odkritosrčnost. In rečem vam: Da! Teško mi je pri srcu, ko sem se moral ločiti v času, ko je naša stvar zahtevala največ energije, največ bojovne sile. Ali, sodrugil, tako se je pač zgodilo. Pogum v srcu, jasnost misli! Mi, rudarski emigranti, čulimo in se borimo skupno z vami: vaš poraz je naš poraz, vaša zmaga je naša zmaga. Mi, razredno-zavedni proletarci, mi, avantgarda izkoriščanih in lačenih, se moramo boriti neprestano in neumorno proti kapitalu, dokler ne zmagamo. Zato ne nasedajte ne Dimniku, ne Fabjančiču, ne Orjuncem, temveč se smelo borite, ker kljub vsem porazom je naša zmaga neizogibna. Posebej pozdravljam sodruge Omladince, up in bodočnost proletariata, in vam kličem: Kljub vesmu naprej! — Sodružne pozdrave! Kurent Avgust.

Vojaki stradajo. — Te dni se je poslalo na dvomesečni dopust 500 vojakov iz mornarske edinice radi pomanjkanja prehranjevalnih sredstev. Dva zadnja meseca se je hranilo te vojake s kuhanim ječmenom, a ko je zmanjkalo še tega, so jih poslali na dopust. — To je dobro, da so po letu službovanja prišli ti vojaki na dvomesečni dopust. Ali zanimivo je to, da se jih je poslalo na dopust radi pomanjkanja hrane. Vojno ministrstvo ima dve milijardi dinarjev rednega proračuna in nekaj sto milijonov izrednih kreditov, a vojaki stradajo. Jasno je, kam gre denar.

Samo „GLAS SVOBODE“

vzgaja proletariata za razredni boj proti izkoriščevalcem!

»Plamteči okovi«, zbirka proletarskih pesmi Mila Klopčiča, je bila po inicijativi zagorskih orožnikov od okr. glavarstva Litije začasno zaplenjena in predana cenzuri. To samo priporoča knjigo. — Seveda radi »reda in mira«! — Kljub temu: Živel Proletkult!

Marksiistična biblioteka.

Konzorcij „Glas Svobode“ je začel izdajati poljudne znanstvene knjige v zbirki „Marksiistična biblioteka“.

Kot prvi zvezek je izšla knjiga

LENIN,

njegovo življenje, delovanje in dejanje.

Knjiga, ki ima krasno Leninovo sliko in obsega 52 strani, je sledeče vsebine:

1. Predgovor.
2. Leninovo življenje in delovanje.
3. Značaj Vladimirja Iliča.
4. Lenin. Spisal K. R.
5. Enotnost v Leninovem nauku in delu.
6. Revolucionarni marksizem.

Knjiga stane samo 5 Din. Nad polovico naklade je je že razprodane, zato naj se vsakdo, ki želi imeti to predragoceno knjigo, takoj naroči na njo. Naroča se na upravništvo „Glasa Svobode“, Marksov trg 2, Ljubljana. Denar se pošlje naprej; s poštnino stane knjige 50 para več. Razprodajalci, ki niso člani stranke, ali so brezposleni, imajo 20% popusta. Kdor ne pošlje denarja vnaprej, naj piše, da se mu pošlje knjiga po poštnem povzetju. Sicer se naročilo ne more upoštevati. Denar se lahko pošlje po položnici „Glasa Svobode“ s pripombo: za knjigo.

Vsak proletarec mora imeti to knjigo! zato sezite urno po njej!

V začetku marca izide

2. zvezek marksistične biblioteke

Pariška komuna.

Knjigo bodo krasile pretresljive 4 slike iz pariške komune. To bo najlepše proletarsko čtivo ob obletnici pariške komune (18. marca 1871 je bila proglašena pariška komuna).

Gotove so že

= Leninove stenske slike. =

Cena 5 Din. Po pošli 25 p več. Ceno za slike v steklu in okvirju sporočimo.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Uredništvo opozarja vse sodruge, da pošljejo vse dopise na uredništvo in ne na upravništvo. Na upravništvo je pošiljati samo naročnino in denar od kolportarje. Ponovno opozarjamo vse dopisnike, da pišejo s črnilom in samo na eno stran.

Samo „GLAS SVOBODE“

se bori za interese delavcev in kmetov!

Lastnik in izdajatelj Konzorcij. Odgovorni urednik Anton Sušteršič. Tisk tiskarne »Merkur« v Ljubljani.

Zbirajte za tiskovni sklad „Glasa Svobode“!